

i det Forslag, i alt Fald i Retning af de Indstillinger, der stete i Fjor. Hvorfor Folkethinget alene med Hensyn til et saadant Forslag? Der er jo Ingen i hele Danmark, der — naar man skal dømme efter Udtalelser i Aviser og Blade — er mere villig til at understøtte og hjælpe Smaamanden, Arbeideren, de Syge og de Trængende end vore politiske Modstandere — det maa jo ærede Medlemmer vide ster hver Dag — hvis de f. Ex. slutte sig til Arbejdernes Værn. Er der Nogen, der er mere kjærlig lige overfor disse Smaafolk end dem, og saadan gaar det jo hele Landet over. Enhver Herremand i hele Landet er jo den væmste Fader for Smaafolk. Skulde ærede Medlemmer da mene, at dette Ministerium under denne Forhandlingsperiode, som de Allesammen have sukket efter, og som skal bringe mere Mad og flere Penge til Smaafolk — det er jo Parolen — skulle ville modsætte sig et saadant Lovforslags videre Fremme, saaledes som det omhyggelig er blevet behandlet her i Thinget. Nei, lad os være enige i at ønske, at Folkethinget her vilde være villigt til at følge med de Andre i deres Bestræbelser for at føre deres Ord ud i Handling blot paa dette lille Omraade. Det haaber jeg Folkethinget vil gjøre, og at vi ville gjøre det hurtig, saa at vi ikke blot, saaledes som den ærede Forslagsstiller sagde, Folkethinget bliver færdigt med dette Lovforslag i denne Samling, men at vi paa det Arbejde, der er gjort, inarest maa blive færdige med det, for at ogsaa Landstinget kan blive færdigt. Ministeren talte jo venlig om alle mulige Ting, der er Intet, han modsætter sig skarpt. Paa den anden Side har jeg rigtignok ikke faaet ud af det, at der nogenstunde er Ting, han resolut gaar ind paa. Jeg vil nu ikke bruge det Udtryk, at den høitærede Minister smører os om Munden, men jeg vil sige, at han har talt lempelig derom, om Ting, der ligge udenfor, og derved er han gaaet udenom Kjærnen. Det gaar til en Tid, men ikke længe. Thi naar den høitærede Minister modtager et godt Lovforslag herfra og skal følge det op i det andet Thing og der anbefale det til Vedtagelse, saa faae vi Klagen af Ordene, saa faae vi Sindelaget frem, naar han er der, hvor han og hans Venner have al Magt eller — for ikke at bruge et Udtryk der ikke passer — en noget stærkere Stilling end her. Naar det er ført igjennem, og vi se Navnet under Stadsfæstelsen faae vi den gode Mening at vide. Lad os faae denne Sag videre fremmet og det ikke blot i dette Thing for at bruge det som Agitationsnummer, men for at føre det igjennem, saaledes

at de, der brænde efter at give mere Mad og flere Penge til Smaafolk, ikke som en Naadegave, men som en længe forholdt Ret, kunne faae Leilighed til inarest at lægge deres gode Villie for Dagen. Jeg siger som en virkelig Ret, thi det ville jo dog Alle indrømme, at det er aldeles urimeligt, at det er aldeles inhumant, ja ukristeligt, at sige til en Mand, fordi han er fattig og bliver syg — lad os blot tage det enkelte Exempel, der betones her i § 3 — og nødvendigvis skal have Nogen Hjælp: Nu er Du lig en Forbryder, min Ven! (Afbrydelse af Hage) ... Jo Tak, jeg vil bede det ærede Medlem, hvis han kan det, at tænke sig ind i en saadan hæderlig Mand's Stilling, som hele sit Liv igjennem har sat stor Pris paa at udfylde sine borgerlige Pligter paa de politiske og kommunale Valgdage, som hvor fattig han end har været, og hvor trangt han end har haft det, dog er bleven regnet for Hædersmand blandt hæderlige Folk, og som saa, blot fordi han nødvendigvis enten maatte krepere uden Lægehjælp eller søge Hjælp, bliver affreven paa Listen, ser sit Navn sat under Linten, føler sig, som om han havde sort Kolarde og bliver aflædt sine politiske Rettigheder. Tænk en Gang denne Tante igjennem, tænkt Dem ind i denne Mand's Stilling, og Ingen vil lade haant om vore Følelser overfor de Samfundsklasser, der maa gennemgaa noget Saadant. Derfor siger jeg, at det blot er en simpel Retfærdighed, her forlanges — vi have jo talt saa tidt derom — og skulde et saa simpelt Spørgsmaal som dette ikke kunne gjenføres i en Tid, hvor Alle brænde efter at vise Kjærlighed mod Smaafolk, ja saa vil der maaste falde lidt Skjel fra Dinene paa dem, der have levet i de lyseste Forventninger om de store Frugter, som vor Virksomhed paa de andre Omraader skulde bære. — Jeg skal til Slutning udtale, at jeg ifølge hele min Tankegang kan give dette Forslag, med de Endringer, som allerede ere antydede i Fjor, og som muligen kunne rettes noget i Aar, min varmeste Anbefaling.

Sold: Bortset fra det formelle Spørgsmaal med Hensyn til Eftergivelsen, kan jeg slutte mig til den Betragtning, at Regler i denne Henseende maa være i høj Grad af foretrukket for den nuværende Regelløshed. Naar man vil være ganske oprigtig i denne Sag, lader det sig jo ikke negte, at Spørgsmaalet om Eftergivelse eller Ikke-Eftergivelse af Fattighjælp umaaelig let kommer til at staa i Forbindelse med og til at være afhængigt af, hvorledes